ATILIM

Yıl 3, Sayı: 5 (29)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Mayıs 1976

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yaşamın, sınıf savaşının gerçekleri, Türkiye halkının mutlu geleceği uğrunda en dayanıklı, en yılmaz savaşçıların, dün de, bugün de komünistler olduğunu ortaya koymuştur.

Genel durum

Memleket, halkımız çok çetin günler yaşıyor. Durum ağır. İşbirlikçi burjuvazinin, gerici çevrelerin, partilerin oluşturduğu hükümetin karşısındaki bütün güçlere, örgütlere saldırıları yoğunlaşıyor. Hergün kan dökülüyor. Yığınsal baskınlar, tutuklamalar birbirini izliyor.

Burjuvazi, işçi sınıfının, geniş yığınların ulusal bağımsızlık, demokratik ve sosyal gelişme savaşımını kaba kuvvetle kırmak, bu süreci önlemek, bunalımın burgacından faşizme tırmanmak yoluyla kurtulmak, çıkmak istiyor. Diktatoraya gidiyor.

Demirel Hükümeti böylesi bir tırmanışa, en başta Amerikan emperyalizmine yeni ödünler vererek, yeni kölelik anlaşmaları bağlıyarak gidiyor. Saldırgan NATO'ya daha kölece bağlanıyor. Bu tutumuyla bölgemizde ve dünyada barış ve güvenliğin güçlenmesi sürecine karşı konum alıyor.

Bu gelişmeler karşısında ordunun başını tutan militarist klik Sancar takımı, Milli Güvenlik Kurulu cuntası, üstü kapalı biçimde karma hükümeti destekliyor. CİA ve MİT memlekette at oynatıyor. Hükümet, karşısındaki güçlerin, örgütlerin, partilerin arasında bağlaşıklık, birlik olmamasından, çelişkilerden yararlanıyor. Bu çelişkileri irdeliyor. Legal partilerin içindeki kimi bozguncu, oportünist ögeler canavarlaşan, eli kanlı hükümetin değirmenine su akıtıyor.

İşçi, sendika hareketini ters yola süren Türk-İş'in başını çeken sarısendika ağaları: Tunçlar, Şideler, son kongrelerinde iç yüzlerini bütün çıplaklığıyla ortaya koydular. Demirellerin, burjuvazinin faşizme tırmanışına destek oluyorlar. CHP'nin içinde bir kol ayak oyunlarına gidiyor, AP ile el altından pazarlıklara bel bağlıyor. Böylesi bir tutum kimin yararınadır.

Komünist Partisi, bütün bu tablosunu çizdiğimiz durum karşısında konumunu, tutmunu, politikasını halkımıza sürekli açıklayagelmiştir. Bu hükümet alaşağı edilmelidir. İleri demokratik bir hükümet işbaşına getirilmelidir. Bu uğurdaki savaşta bütün karşı güçler, partiler, örgütler elele vermelidir!

ÇAĞRI

Faşist karması Demirel hükümeti halkımıza harp açmıştır. Bu hükümet kanla, kurşunla, büyük, işbirlikçi burjuvazinin, talancı holdinglerin, «kasırga» vurguncuların, Koçların, Sobancıların, İşbankası krallılığının erkini, egemenliğini ayakta tutmak istiyor. Bu hükümet, Anayurdumuza, halkımıza karşı işlediği hıyanetleri, cinayetleri, topraklarımızı saldırı üsleri olarak Amerikan emperyalistlerine yeniden, bir kez daha sattığını faşist terörle gizlemek istiyor.

Bu kanlı terör, önceden işlenmiş, belli bir plâna göre uygulanıyor. Faşist komandolar, polis, onlarla işbirliği yapan Maocular silâhlarla, panzerlerle, helikopterlerle sokaklarda, alanlarda işçilere, öğrencilere, gençlere saldırıyor. İstanbul, Ankara, İzmir, Adana gibi işçi sınıfı yatakları, öğrenci-gençlik ocakları, politik yaşamın yoğun, ilerici güçlerin, örgütlerin aktif-edimsel olduğu yerler en kanlı bir baskı altındadır. 8 Nisan'da, Ankara'da faşist komandoların, polisle, Maocularla birlikte provokasyon ve kanlı saldırıları Demirellerin, Türkeşlerin, en gerici, vurucu güçlerin, işbirlikçi burjuvazinin amacını apaçık ortaya koymaktadır. Yaralanlar, ölenler, yüzlerce tutuklananlar oldu.

Faşizm, tırmanma merdivenini dörder dörder atlıyor. İşçi sınıfı grevleriyle, gösteri ve mitingleriyle, ilerici gençlik gene böylesi çıkışlarla azgın teröre karşı duruyor. İşçi sınıfı, halkımız ulusal bağımsızlık, özgürlük, ileri, demokratik bir düzen uğrunda, gerçekten halktan yana demokratik bir hükümet için, bugünkü terörcü hükümeti alaşağı etmek için savaşıyor.

Türkiye Komünist Partisi, bu çetin savaşta işçi sınıfının, halkımızın, bütün ilerici güçlerin yanındadır. Bu savaşın ateşboylarındadır. Bütün ilerici güçler, örgütler, sendikalar, dernekler bu savaş cephesinde omuzomuza vermek zorundadırlar.

Gerici, faşist karması Demirel hükümeti, yalnız işçi sınıfına, ilerici gençliğe değil, karşısında gördüğü bütün partilere, örgütlere harp açmıştır. Böyle olduğuna göre, bu hükümete karşı savaştan yan çizmek, kenarda durmak, Mecliste laf ebeliğine dalmak, ayak oyunlarına gitmek düşmana yardımdır.

CHP yönetimi kesin konum almak zorundadır. Halkımızın yazgısıyla hiç kimse oynayamaz. Kendilerine «sosyalist» diyen partiler de konumlarını açıkça belirtmelidirler. Birbirlerinin ayakları altına karpuz kabuğu koymak oyunlarından vazgeçmelidirler. TKP'ne karşı tutturdukları iğrenç oyunları bırakmalıdırlar. Böylelikle düşmanın değirmenine su akıttıklarını unutmamalıdırlar.

Kimileri, bu çıkmazdan ordunun başını tutan generallerin yardımıyla çıkmayı öneriyor. Bu çıkış yolu değildir. Halkımız yeni bir 12 Mart istemiyor.

Çözüm yolu açıktır: Bütün ilerici güçler, yurtsever örgütler, yurtsever subaylar, generaller elele vermelidir! Demirellerin faşizme tırmanmasına seyirci kalmak halkımızı karanlıklara itmektir! Bu savaşta kenarda kalamazsınız.

Bütün yurtsever güçler elele verelim!

Bu halk düşmanı hükümeti alaşağı edelim!

9 Nisan 1976

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

XXV. Kongre üstüne

TKP Merkez Komitesi Politik Bürosu'nun kararı

Politik Büro, Genel Sekreter İ. Bilen yoldaşın, SBKP'nin XXV. Kongresi üstüne raporunu dinledi. Kongreye katılan TKP delegasyonunun tutumunu onayladı. Politik Büro, Sovyet komünistlerinin bu yüksek forumunun tarihsel önemini, Leninci ilkelere dayanan çözümleyici niteliğini içtenlikle belirtir. XXV. Kongrenin aldığı kararlar, Sovyetler Birliği'nin, sosyalizmden komünizme geçme yolunda yeni bir aşamaya doğru gittiğini, gelişmesinde dev adımlar atmakta olduğu gerçeğini gözler önüne seriyor. Yeryüzünde barış ve güvenliğin güçlenmesi yolunda Sovyet devletinin, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin, yüce Sovyet halkının şaşmadan, durmadan yürüdüğünü dünya kamuoyu açık seçik görüyor.

XXV. Kongreye dünya komünist ve işçi partileri, ulusal bağımsızlık örgütleri, delegeleri katıldı. Bu göz kamaştırıcı ve tarihsel bir olaydı. Bu, Leninci-proleter enternosyonalizminin en somut örneği-

Devamı 2. sayfada

1. sayfadan devam

dir. Komünist partilerinin, ilerici, devrimci örgütlerin, en başta komünistlerin Leninci ödevi yeryüzünde barış ve sosyal ilerlemenin, sosyalist hareketin, komünist ve işçi hareketlerinin, ulusal bağımsızlık hareketinin ana gücü, tükenmez güç kaynağı olan Sovyetler Birliği'ni, sosyolist ülkeler topluluğunu, proleter enternasyonalizmini canla başla savunmaktır. Maoculuğa, bugün en gerici, azılı faşist güçlerle, hükümetlerle, NATO ile, emperyalizmin yayılıcı koluyla işbirliği kuran Pekin yöneticilerine karşı savaş ulusal bağımsızlık, demokrasi, barış, sosyal kurtuluş ve sosyalizm için Türkiye halkının, işçilerinin, komünistlerinin, bütün yurtseverlerin verdikleri savaştan ayrılmaz.

Partimiz, TKP, Türk-Sovyet ilişkilerinin halkımızın vazgeçilmez istem ve isteklerine göre düzenlenmesi için var gücüyle bundan sonra da savaşacaktır.

TKP MK Politik Bürosu, SBKP XXV. Kongresinin oybirliğiyle almış olduğu tarihsel kararları oybirliğiyle destekliyar, onaylıyor.

TKP MK Politik
Bürosu

13. 3. 1976

1 Mayıs

Türkiye işçi sınıfı, işbirlikçi burjuvazi faşizme tırmanırken, Demirel hükûmeti ve faşist komandolar saldırılarını arttırırken, 1 Mayıs'ı 500 binlik dev gösterilerle yurtta ve yurtdışında kutladı. İşçi sınıfımız, politik gücünü eylem alanlarında bir kez daha gösterdi. Proletarya enternasyonalizmine bağlılığın, emperyalizme ve faşizme karşı savaşkanlığın parlak bır örneğini verdi.

Devrimci eylem bakımından 1 Mayıs gösterilerinin anlamı neydi?

Birincisi, emperyalizme karşı savaşta, faşist tırmanışa karşı direnişte, ana, öncü güç işçi sınıfıdır. 500 binlik İstanbul mitingi, örgütlülüğü, disiplini, düzenliği ve politik bilinçliği bakımından bu gerçeği bir kez daha doğruladı.

İkincisi, bu yılki 1 Mayıs gösterileriyle işçi sınıfının sendikal ve politik birliğinin sağlanması yolunda ileri adımlar atıldı. DİSK'e ve Türk-İş'e bağlı sendikalı, sendikasız yüzbinlerce işçi el ele verdiler. Alanları, caddeleri doldurdular. İşçi hareketindeki birlik eğilimi güç kazandı. Sarı sendikacılık güçlü bir yumruk yedi. İşçi sınıfının politik birliğini baltalamak isteyen akımlar, başta Maocular, kendilerine sosyalist adını veren kimi bölücüler işçi sınıfının bu dev çıkışı karşısında ezildiler. TKP'nin anti-emperyalist, anti-faşist politik plâtformu işçi sınıfının en geniş yığınlarına yayıldı.

Üçüncüsü, işçi sınıfı 1 Mayıs çıkışıyla, bütün ezilen katmanların, ezilen ulusların sevgisini kazandı. Onları yüreklendirdi. İlerici demokratik, yurtsever güçleri kendi çevresinde topladı, onları savaşa çekti. Kimilerinin inkâra kalkıştıkları işçi sınıfının öncülüğü bir kez daha vurgulandı.

1 Mayıs'ın böylesine yığınsal ve örgütlü kutlanması rastlantı değildir. Türkiyemizde daha düne kadar 1 Mayıslar, işbirlikçi burjuvazinin sert terörü altında geçiyordu. TKP örgütleri, komünistler bu terörü göğüsleyegeldiler. 1 Mayıs elbette yalnız komünistlerin değil, tüm işçilerin, emekçilerin savaş ve dayanışma günü olmuştur. Ama ülkemizde 1 Mayıs geleneğini kuşaktan kuşağa taşıyanlar komünistlerdir. Onlar bu tarihsel görevi, hapis, işkence ve ölüm pahasına yerine getirdiler. TKP'nin bu ardıcıl savaşı birike birike, işte şimdi gerçekten büyük bir sıçramaya yol açıyor. 1 Mayıs en geniş yığınlara mal oluyor. TKP'nin yarım yüzyıllık savaşının boşa gitmediğini gösteriyor.

1 Mayıs eylemiyle faşizme tırmanışı önleme savaşımı yeni bir aşamaya yükseliyor. Şimdi artık yığınsallık kavramının çevreni genişliyor. Güçsüz, örgütsüz, plânsız ve işçi sınıfının dışındaki gösterilere son! TKP'nin görevi, yüzbinlerin, milyonların dev eylemlerini örgütlemektir.

Ulusal baskıya karşı

Doğu ve Güney-Doğu illerinde; Kürt halkının yoğun yaşadığı yörelerde burjuvazinin uygulayageldiği ulusal baskı giderek sertleşiyor. Bu zorla«özümseme», Kürt halkını eritme politikası daha da yoğunlaşıyor. Bu baskı, karma hükümetin faşizme tırmanma girişimiyle içiçe giriyor. Ordu ve jandarmadan özel komando-tepeleme birlikleri sık sık baskınlar yapıyor, ortalığı tarıyor. Bu tepeleme birliklerindeki şöven, bağnaz, faşist eğilimli kamutan ve subaylar Kürt halkının başına Azrail kesilmişlerdir. Maocular-TİKKO'cular, silâhlı kışkırtıcılık yapıyor, serüvenci ters çıkışlar kuruyorlar. Böylece, bir yandan Türk ve Kürt halklarının savaş birliğini baltalıyor, öte yandan hükümetin terörüne çanak tutuyorlar.

Erki elinde tutan burjuvazi her zaman işçi sınıfına, ilerici güçlere ve örgütlere karşı teröre geçerken Doğu illerinde de baskınları yoğunlaştırmıştır. Sürgünler, kırımlar birbirini izlemiştir. Uzun yıllar «yasak» bölgeler kurulmuştur. 12 Mart fırtınası bu illerde alabildiğine estirilmiştir. Şimdi de estiriliyor. Malatya, Diyarbakır, Silvan, Viranşehir, Tuzluca, Antep, Mardin, Tunceli baskınları bunun en taze örnekleridir.

«Ülkü Ocakları»-Türkeş'in komandaları; «Kürt'leri yaşatmıyacağız» çığlıklarıyla dört yana saldırıyorlar. Tepeleme baskınlarına çıkan faşist subaylar, komutanlar köyleri yakıyor, sorgusuz sualsiz insanları kurşunluyor. İşbirlikçi burjuvazinin, partilerinin, hükümetlerinin bu kanla, kurşunla sürdürdükleri «özümseme» politikasına, Kürt halkına ulusal hak tanımamak zorbalığına bazı Kürt beyleri, ağadedeleri, şeyhleri destek oluyor. Bugün dörtlü parti hükümetini destekliyen saylav ve senatörlerin içinden 157'si Kürt kökenlidir. Bunların arasında Melen gibi MİT ve CİA ajanları vardır.

Burjuvazi, «özümseme» politikasını güderken Kürt halkına ulusal hak tanımıyor. Anayasadan bile anu çıkarmıştır. Ana dilinde akul yok. Sözlü, yazılı yayınlar yasak. Bunun yanısıra, Türk şövenizmini, değişik yöntemlerle, özel Türkçe okullarla yayıyor. Maacular bu alanda. beyinleri yıkama işinde burjuvaziye pampa oluyor.

Bütün bu gerçekler artada durupdururken, kimi Kürt aydınları burjuvazinin tuzağına geliyor. Bu gibiler, Lenin'in, «ulusların kendi yazgılarını kendilerinin çizmesi» ilkesini tepe üstü ediyor. Bunlar: «Ayrılmak hakkımızdır . . .» «Kürt sorunu çözümlenmeden hiç bir şey yapılamaz» diyarlar. Başka bir deyimle: Bugün Türkiye'de Amerikan boyunduruğuno, işbirlikçi hükümetin kanlı terör ve faşizme tırmanışına karşı savaşta, ulusal bağımsızlık, sosyal ilerleme, demokrasi uğrundaki savaşta, gerici, faşist karması hükümeti alaşağı etme ve ilerici bir erk ve hükümet kurma savaşında, onlara göre, Türkiye işçi sınıfı, tüm Türkiye halkı hiçtir. Böylesi bir görüş ve tutum kökünden yanlıştır. Bölücülüktür. Baş düşmanı görmemektir. Kürt halkının savaşını yalıtmaktır.

TKP, kurulduğu günden bu yana Kürt halkının, bütün ulusal azınlıkların haklarını savunagelmiştir. Nereden, kimden gelirsegelsin şövenizmin her türüne karşı savaşmıştır. Bu Leninci savaş yolundan komünistler ayrılmıyacaklardır.

Düzeltme

Gazeteminzin I Nisanı 1976 tarihli sayısında «Maocular faşistlerle elele» başlıkı yazının sonunda yanlışlık yapılmıştır. Doğgrusu şöyledir: «İlhan Karlıbel, kendisi gibi provokatörlerle ,Avrupa Türk Sosyalistler Birliği' adlı bir örgüt kurdu. Bu adamlar, daha önce, ,Anadolu Yardımlaşma Kulubü' adlı dernekten Türk ve Kürt işçilerini birbirine düşürmek, şövenizimi körüklemek istediklerinden dolayı atılmışlardı.»

Hedef şaşırtma girişimleri

Karma hükümet devlet çarkının kilit yerlerine azılı gericileri getirdi. Faşistler, Türkeş'in adamları, son zamanlarda Devlet İstatistik Enstitüsü ve Toprak ve Tarım Reformu Müsteşarlığına el attılar. Türkeş'in çömezi Mustafa Erkovan, CİA ajanı olduğu mahkeme önünde açıklanan Can Özbay, 12 Mart döneminde binlerce yurtsevere işkence edenlerden Erol Cansel gibiler bu kurumların başına getirildi. MİT Türkeş'e bağlandı.

En gerici partilerden oluşan ve açık faşizme tırmanan bu karma hükümet, yerli-yabancı büyük sermaye çevrelerine, en başta Amerikan emperyalizmine, NATO ve CİA'ya dayanıyor. Bu doğaldır. Bildiğimiz gibi faşizm, finans kapitalin, işbirlikçi büyük burjuvazinin en gerici, en şövenist, en bağnaz ve saldırgan çevrelerinin açık terörcü diktatörlüğüdür.

Durum böylesine açıkken, son zamanlarda «solcu» geçinen bazı gazete ve dergilerde faşizm üzerine hedef şaşırtıcı bir sürü yazılar, «incelemeler» çıkmaya başladı. İşin garip yanı, bu tür «incelemeler»i yapanların, kendilerini «sosyalist», hatta «Marksist» olarak ileri sürmeleridir. Bunlar, örneğin; «Faşizm orta tabakaların dünya görüşüdür», «faşizmin sosyal tabanı köylülük ve orta tabakalardır», «faşizmin temel doğurucusu orta sınıflardır» diye tutturmuşlar. Bu görüşün borazanları Maocülardır, Troçkistlerdir, ters akımları sürdürenlerdir. Bunlar bu tür saçmalarla, faşizmin sınıfsal niteleğini, yani faşizmin tekelci sermayenin en gerici, en emperyalist çevrelerinin açık, kanlı diktatorası olduğu gerçeğini gizlemeye çalışıyorlar. Gerçekleri tepetaklak ediyorlar.

Emperyalizm döneminde kapitalist sistemin yoğunlaşan bunalımları köylünün, orta katmanların, özellikle burjuvaziyle işçi sınıfının arasında bocalıyan kesimin durumunu allak-bullak eder. Bu da faşistlerin sosyal demogojileri, yalanları için elverişli bir durum yaratır. Faşistler demogoji yoluyla bu yığınların güncel istemi ve isteklerine seslenir. Böylece faşizm kendisine bu çevreler arasında bir taban arar. Türkeşlerin bugün devlet mekanizmasına, geniş kadroları olan kurumlara el atmasının nedeni, bu tabakalar arasına yayılma olanağını kazanmaktır. Faşizmin vurucu-kırıcı güçlerini bu katmanlar arasından oluşturmaktır.

Görülüyor ki, köylü ve orta tabakalar faşizmin ne sosyal tabanı, ne de doğurucusudur. Tersine, tekelci sermayenin açık diktatörlüğünü yerleştirmek için azılı gericilerin, faşistlerin yalan dolanla etkilemek istediği bir kesimdir.

Maocu ve Troçkist akımları sürdürenler ve kendilerine «solcu» diyen bazı kişiler, o sözüm yabana «incelemeleriyle» faşizme karşı olan işçi sınıfı ve onun doğal bağlaşığı köylü arasına kama sokuyorlar. Onlar, işçi-köylü bağlaşıklığını bozmak, tüm anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin tek bir cephede birleşmesini engellemek çabasındadırlar. Bu tutumlarıyla da bugünkü gerici-faşist karması hükümete, tüm halk düşmanlarına hizmet etmektedirler.

Türk-İş ve kadın işçiler

Türk-İş'e bağlı Teksif Sendikası İstanbul, İzmir, Ankara gibi işçilerin yoğun bulunduğu büyük kentlerde seminerler düzenledi. Bu seminerlerin amacı, kadın işçilerin sorunlarını saptamak ve bir raporla, Mayıs'ta Ankara'da yapılacak uluslororası konferansa getirmekmiş.

Gerçekten de yurtta ve yurt dışında çalışan kadın işçilerimizin çözüm bekliyen bir yığın sorunu var. Ama bu sorunların birçoğunun çözümüne Türk-İş yöneticileri engel oluyor. Sarı sendikacıların bu tutumu işçi-sendika hareketine düşmanlıktır. Tunç, «Sınıf kavgasına karşıyız, bu kavga işçi sınıfını huzura götürmez» diyor. Açıkça patronların huzurundan yana oynadığını gösteriyor. Bu açık oyuna karşı işçi sınıfı da açık, kesin savaşıma sıvanmak gereğini duyuyor. Sıvanıyor da . . .

Diktaş'da, DİSK'e bağlı Tekstil Sendikasına geçen dokumacı kadınlar patronu dize getirdiler. Savaş çetin oldu. Tunçların komandoları kadın işçilere ateş açtı. YÜN-TEKS'deki direnişse yarım yılı aştı. Artık kadınlarımız, kendi sorunlarını çözmek, hakkını almak için sömürenlerin üstüne üstüne yürüyor. Grevlerde, gösteri, protesto mitinglerinde yerlerini alıyor. Çıkarlarını savunan gerçek sendikalarda elele veriyor. Yurtta olsun, yurt dışında olsun savaşkan öncü partisini, TKP'ni arıyor. TKP'ne giriyor. Durmadan örgütleniyor. 141—142. maddelerin, TKP'ne konan yasağın kaldırılması için savaşıyor. Türkiye Komünist Partisi güçlendikçe, sınıf kavgasının da güçleneceği, işçi sınıfının kendisiyle birlikte geniş emekçi yığınlarını sömürüden, ezgiden, faşist zorbalıklardan kurtaracağı bilincine varıyor.

İşte sarı sendikacıları telaşlandıran bu bilinçlenmedir. Ama, işçiden yana görünmekle, işçiden yana olmak arasında dağlar kadar fark vardır. Tunçlar, Şideler, Yılmazlar DİKTAŞ'da, TARİŞ'de, Antalya Pil'de grevci kadınların üzerine polisi, komandoları süren bu sarı sendikacılar öyle sözümona seminer meminer oyunlarıyla kimseyi, hele kadın işçilerimizi aldatamazlar. Türk-İş kongresinde eli kanlı Demirel'le kucaklaşan Tunçlar işçi sınıfına, halkımıza, demokrasi ve özgürlüğe, kadının gerçek kurtuluşuna düşmandır. Amerikalısıyla, yerli ve yabancı tekellerle, MİT'le, CİA'le, faşistlerle, gerici, vurucu hükümetle elele verenleri Türk-İş'in başından atmak gündemden inmemiştir.

CİA'nin oyunları

Amerikan emperyalizminin casusluk servisi CİA, baltalama, gerici faşist hükümet devirmeleri, karanlık kanlı oyunlar düzenliyen bir zorbalık örgütüdür. CİA ülkemizde ortak hükümeti oluşturan partilerle, bunların yöneticileriyle, ordunun başını tutan generallerle, faşist komandolarla, Maocularla sıkı bir işbirliği kurmuştur. Zincirleme giden siyasal öldürmelerde, devrimci yurtsever kırımında parmağı vardır.

Gerici faşist hükümetin dışişleri bakanı Çağlayangil'in «Politika» gazetesinde çıkan açıklamaları da CİA'nin 12 Mart'ta oynadığı rolü, karanlık kanlı plânlarını, eylemlerini gözler önüne seriyor. Çağlayangil açıklamalarını AP'yi, Demirel'i, «temize» çıkarma çabasıyla yapmıştır. Ama yine de bilinen bazı gerçekleri ister istemez doğrulamak zorunda kalmıştır. Böylece, İncirlikten havalanan ve Sovyetler Birliği göklerinde düşürülen «U-2» Amerikan uçağının casusluk uçuşları olaylarının içyüzü açıklandı. Çağlayangil MİT yöneticilerinin Amerikan, İran ve İsrail casusluk servislerinin şeflerinin özel toplantılar yaptıklarını söyledi. «12 Mart'ta büyük ölçüde CİA vardır» dedi.

TKP, 12 Martı cuntacı bazı generallerle birlikte CİA'nin tezgâhlamış olduğunu ta baştan halkımıza açıkladı. TKP, bütün ilerici, yurtsever güçleri faşist biçimi sıkıyönetime karşı, CİA ajanlarına, faşist Erim hükümetine karşı savaşta eylem birliğine çağırdı.

Son günlerde basında CİA şeflerinden Dikson'un 12 Mart'taki rolü kamuoyuna sergilenmiş bulunuyor. Dahası var. CİA'nin «10/1» simgeli gizli plânı Batı Avrupa basın ve radyolarında açıklandı. Bu plâna göre CİA örgütü İstanbul yöresinde komando ve gerilla birlikleri yetiştirme programı yapmıştır. MHP'nin, faşist Türkeş'in komandoları, CİA'nin kamplarında yetiştirilmiştir.

İşbirlikçi-halk düşmanı bugünkü hükümet faşizme Amerikan merdivenleriyle tırmanıyor. Bu merdiveni, ona tırmanan hükümeti devirme tarihsel bir zorunluktur.

Lenin köşesi

1 Mayıs

V. İ. Lenin, uluslararası savaşım ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın dünya emekçilerinin birleşmesinde ve bilinçlenmesinde büyük rol oynadığını belirtir. Ve der ki: *«İşçi yoldaşlar! Tüm dünya işçilerinin yüce bayramı yaklaşıyor. 1 Mayıs'ta dünya işçileri kendilerinin aydınlığa ve bilime karşı özlemini, her türlü zulme, kıyıcılığa karşı, her türlü zorbalığa karşı her türlü sömürüye karşı, toplumun sosyalistçe kurulması uğrunda kardeşçe birleşmelerini dile getirirler ... Kahrolsun çeşitli uluslara ve dinlere bağlı işçiler arasındaki düşmanlık. Böylesi bir düşmanlık ancak proletaryanın bilgisizliği ve dağınıklığı yüzünden hâlâ varolan soyguncuların ve zorbaların işine yaramaktadır.*

Tüm işçiler kardeştirler. Onların sıkı birliği, tüm emekçilerin genlik ve mutluluğu için biricik garantidir. 1 Mayıs'ta tüm ülkelerin işçileri kendi güçlerini gözden geçiriyor, özgürlük, eşitlik ve kardeşlik uğrunda yorulmak nedir bilmeden, yeni, direşken savaşım için birleşiyorlar.» (Tüm yapıtları, c. 10, s. 81.)

Lenin, 1 Mayıs gösterilerine büyük yığınların katılmasını salık verir: *«Bu gösterilerin daha fazla yığın yatalarını kapsaması için, bunların sadece katılanların sayısı bakımından değil, katılanların örgütlülüğü, bilinçliliği, halkın politik özgürlüğü uğrunda kesin savaşıma başlamaya hazırlılığı bakımından büyük olması için özen göstermeliyiz.» (C. 4, s. 363.)*

«1 Mayıs gösterilerinin bizim sıralarımıza binlerce yeni savaşçı getirmesi ve tüm halkın özgürlüğü, tüm emekçilerin sermayenin boyunduruğundan kurtuluşu uğrundaki çetin savaşımda bizim sıralarımızın iki üç katlı artması için çalışmalıyız.» (C 8, s. 184.)

Lenin, 1 Mayıs'ı kutlama biçimlerini yerel örgütlerin kendilerinin saptamasını önerir: *«Partinin tüm örgütleri 1 Mayıs'ı, proletaryanın kurtuluş savaşımında uluslararası bu bayram gününü kendilerine en uygun koşullarda, en uygun zaman ve biçimlerde kutlamalıdırlar. (C. 7, s. 248.)*

Lenin, 1 Mayıs için verilen çetin savaşımı da şöyle dile getirir: *«Emeğin sermayeye karşı çetin savaşımı tüm ülkeler işçilerine büyük kurbanlara mal olmuştur. Onlar, daha iyi bir yaşam, gerçek özgürlük hakkının sağlanması uğrunda çok kan dökmüşlerdir. Gerici hükümetlerin, işçi dâvasını savunan savaşçılara karşı izlediği kovuşturmalar sayılamıyacak kadar çoktur. Fakat tüm bu kovuşturmalara karşın dünya işçilerinin birliği gelişiyor ve güçleniyor.» (C. 8, s. 182.)*

«Gerçek özgürlüğe ulaşmak için daha çok emek, çok kurban vermek gerekecek. Ve biz bu yüce amaca ulaşmak için, sosyalizmi gerçekleştirmek için her şeyi yapacağız.» (C. 38, s. 326.)

Lenin'in bu ilkelerine sımsıkı bağlı olan Türkiye komünistleri gerici egemen çevrelerin her türlü baskı ve terörüne karşın bu yüce amaca ulaşmak için her şeyi yapacaklardır.

Sosyalist ülkelerde

■ Çekoslovakya Komünist Partisi'nin XV. Kongresi yapıldı. Genel Sekreter Husak yoldaş Merkez Komitesinin 1971–1975 dönemi çalışma raporunu okudu. Bu raporda, Çekoslovakya'da sosyalizm kuruculuğunun gelişme boyutları sergileniyor. Açıklanan verilere göre: Son beşyıllık kalkınma plânıyla Çekoslovakya'da ulusal gelir %32 oranında bir artış göstermiştir. Oylumu bakımından ise bu artış, daha önceki iki beşer yıllık dönemlerde elde edilen ulusal gelirin toplamını aşmaktadır. Gene bu dönemde endüstri oylumu %38 oranında artmıştır.

Endüstri üretimi 1948 yılına kıyasla, 1975 yılında 9 defadan fazladır. Tarımda ise bu artış 4. beş yıllık kalkınma plânı dönemine kıyasla %15,6 artmıştır. 1971–1975 yılları arasında yapı işleri %50 artmış, 614 bin modern konut kurulmuş ve 2 milyondan fazla emekçi yeni evlere taşınmıştır.

Sosyalist Çekoslovakya'nın nüfusu dünya nüfusunun %0,4'ünü oluşturuyor. Buna karşın, dünya endüstri üretiminin 1,6'sını çıkarıyor. Bu dönemde emekçilerin reel gelirleri %27 oranında bir artış göstermiştir. Bundan 10 yıl öncesine kadar nüfus artışı bakımından Avrupa'da en geride olan Çekoslovakya bugün en önde gelen ülkelerden biridir.

■ Moğolistan'da: Devrimci Halk Partisi Merkez Komitesi'nin VII. Kongresi karar tasarısına göre, 1976–1980 yıllarını kapsayan 6. beş yıllık ekonomik kalkınma plân döneminde endüstri üretimi %60–65, tarım ise önceki beş yıllık kalkınma plânına kıyasla %26–30 oranında artacaktır. Yine VII. Kongrenin karar tasarısında, ulusal gelirin %37–41 oranında yükselmesi öngörülmektedir. Moğolistan emekçilerinin reel gelirleri %16–18 oranında yükselecektir.

BKP'nin XI. Kongresi

Nisan ayında Bulgaristan Komünist Partisi'nin XI. Kongresi yapıldı. Kongreye 1.600 delege ve 105 kardeş komünist ve işçi partisi, ulusal kurtuluş örgütü delegasyonları katıldı. Kongre Marksçı-Leninci enternasyonalizmi sergileyen bir forumdu.

Parti Birinci Sekreteri Todor Jivkov yoldaşın raporu özlüydü, yüklüydü. Raporda, kapı-komşumuz Bulgaristan'ın gelişmiş sosyalizm yolunda durmadan, dev adımlarla, güvenle yürüdüğü, ekonomik, sosyal, bilim ve kültür alanlarında gürbüz bir gelişme elde ettiği somut verilerle bir kez daha sergilendi.

Gerçekten Bulgaristan emekçilerinin BKP'nin yönetiminde yaşamın bütün alanlarında elde ettikleri başarılar büyüktür. Böylesi bir gelişme, Bulgaristan'da, komünizmin özdeksel ve teknik temelinin atılması yönünde yeni çevrenler açıyor.

Yurdumuzda yalnız komünistler arasında değil, işçiler, ilerici güçler, özellikle yurtsever, devrimci gençlik arasında Bulgaristan'da sosyalizm kuruculuğuna, bu göz kamaştırıcı gelişmelere karşı gittikçe artan bir ilgi vardır. Dünya çapında faşizme karşı savaş bayrağını yükseklere kaldıran ölümsüz Dimitrov yoldaşa karşı büyük bir sevgi ve saygı vardır. Yığınlar ve yurtsever güçler, Dimitrov'tan savaşkanlığı, işçi sınıfına bağlılığı, gerçek yurtseverliği, Sovyetler Birliği'ni, sosyalist ülkeler topluluğunu savunmayı, proletarya enternasyonalizmi ilkelerini korumayı, faşizme karşı savaşmayı öğreniyorlar.

Komşumuz sosyalist Bulgaristan'ın dış politikadaki şaşmaz Leninci tutumu, Balkanlarda, bölgemizde, Avrupa'da ve dünyada sürekli bir barışı ve güvenliği sağlamak uğrunda çalışmaktır. BKP ve onun yönetimi bu yönde büyük çabalar gösteriyor. Barış içinde yanyana yaşama ilkelerine bağlı olarak ayrı toplumsal sistemlere bağlı ülkelerle, bu arada Türkiye ile iyi ilişkilerin, dostluk ve komşuluk bağlarının geliştirilmesine çalışıyor. Bu Leninci ardıcıl barış ve işbirliği politikası verimli oluyor.

Marksçı-Leninci proletarya enternasyonalizmi ilkeleri, TKP ve BKP arasındoki kardeşçe bağı daha da güçlendiriyor. Böylesi bir politika ve ilişkiler, emperyalizme ve faşizme karşı çetin savaşlarda partimiz, halkımız ve tüm ilerici güçler için esinleyici bir güç kaynağı oluyor.

Teknik elemanların savaşımı

Teknik elemanlar, aydınların üretim sürecine katılan en önemli koludur. Üretim sürecinin karmaşıklaşması oranında nicelikçe büyüyen teknik elemanlar, hem bu sürecin sonucunda, hem de emperyalizme bağımlılığın doğurduğu köstekleyici etkiler karşısında ayrıcalıklı bir tabaka olmaktan hızla çıkıyor. İşçi sınıfına yakınlaşıyor, onun savaş sıralarına giriyor.

Günümüzde anti-emperyalist ve anti-faşist savaş ve düşünceler, teknik eleman yığınları arasındaki ana eğilimdir. Bu olgu geçtiğimiz ay içinde yapılan bir dizi teknik eleman meslek örgütü genel kurullarında yadsınmaz biçimde kanıtlandı. Gerici, faşist-maoist kanat ilerici teknik elemanların ortak cephesi karşısında ağır bir yenilgiye uğradı. Teknik eleman yığını arasındaki bu ortak ilerici çizginin, işçi sınıfına yaklaşma sürecine koşut olarak Marksizm-Leninizmden esinlendiği de bir ge çektir. Bunun önemli bir göstergesi, TKP'nin üye bileşiminde, temel kadroyu oluşturan işçiden başka, teknik elemanların oransal bakımdan azımsanmıyacak bir yer tutmasıdır. TKP'nin kadrolarındaki böylesi bir çitişme, işçi sınıfı ile aydınlar arasındaki işbirliğinin en yüksek biçimidir.

Ama teknik eleman yığınları arasında bu olumlu gelişmenin yanı sıra, ters eğilimlerin varlığı da sosyal bir yasallıktır. Bunların hepsi bir boydan, bir soydan değildir. Teknik elemanların önemli bir kesimi işçi sınıfına yakınlaşırken, geldikleri sınıf ve katmanlarla bağlarını, ideolojik kalıntılarını, belirli bir ölçüde dağarcıklarında taşıyorlar. Legal sosyalist akımda beliren oportünist eğilimlerin teknik elemanların bazı dallarında belirli bir ölçüde yer edinebilmesi buradan geliyor. Sonra, teknik elemanların sayıca az, ama ayrıcalı bir bölümü emperyalist tekellerle, işbirlikçi burjuvaziyle bağlıdır. Gerici, faşist akımların teknik elemanlar arasındaki dayanağı bunlardır. Maocu provokatörler, bu kesimle içiçedir.

Bu değişik ters ve gerici eğilimler, işçi sınıfına, ilerici sendikalara ve TKP'ne karşı düşmanlıkta birleşiyorlar.

Komünistlere, parti örgütlerine düşen görev, teknik elemanların mesleksel ve anti-emperyalist, anti-faşist birliğini daha da güçlendirmektir. Bunlar arasında ideolojik savaşa hız vermektir.

Çin'de patlamalar

800 milyonluk Çin içinden kaynıyor. Pekin'de Tya Nan Men-Gökkapısı alanında Mao'ya, maoculuğun serüvenci politikasına, Marksizm-Leninizme düşman ideolojiye karşı büyük gösteriler oldu. Halk toplandı. Büyük alanı hıncahınç doldurdu. İşçiler çıktı konuştu. Devrim için can verenlerin anıtı önünde onbinlerce halk birden haykırdı: «Gerçek Marksizm-Leninizm için savaş günün savaşıdır!» Dağıtılan bildirilerde, Mao kliğinin Çin'i yıkıma sürüklediği, sosyalist ülkeler topluluğundan kopardığı, ulusal kurtuluş savaşlarına düşman bir duruma getirdiği, bu serüvenci politikanın Çin'i uluslararası alanda politik bakımdan yalıtladığı belirtildi.

Bu olay, Çin'in yeni ve daha büyük patlamalar eşiğinde olduğunun habercisidir. Mao kliği, Gökkapısı alanında yapılan bu büyük gösteriyi süngü gücüyle, kanla bastırmaya gitti. Ama Maoculuğa karşı gelişen ve güçlenen gösterilerin önüne geçemedi. Gerçek Marksizm-Leninizm ilkeleri çizgisinde bir politika izlenmesi isteği, bütün Çin'e dalga dalga yayılıyor.

Mao'nun «kültür devrimi» ve üstün devlet şövenizmi politikası kökünden iflâs etmiştir. Çin bugün bunalımlar içinde kıvranıyor. Ülkede açlık ve sefalet vardır. Maocular emperyalizmin en gerici güçleriyle, NATO'cularla, faşistlerle, Afrika'daki ırkçılarla işbirliği kurdular. Halkların ulusal kurtuluş savaşlarını arkadan vuruyorlar. Karşı devrimcilik bataklığında debeleniyorlar. Çin-Hindi'nde olduğu gibi, Angola'da da bozguna uğradılar. Türkiye'de de, dünyanın her yerinde de, kendi ülkelerinde de bozguna uğrayacaklardır. Emperyalistleri, NATO'cuları, gericileri telâşa düşüren de budur.

Çin'de olduğu gibi, Türkiye'de de Maocuların ayakları altındaki toprak kayıyor. Maocuların polisle, faşist komandolarla işbirliği yapmaları, gerici, şövenist çevrelerle, NATO'cularla kucaklaşmaları halk arasında tepkiler uyandırıyor. Bozgunculukları, ajan-provokatörlükleri iyice açığa çıkan Maocular artık eskisi gibi işçi grevlerini, gösteri ve yürüyüşleri engellemeye cesaret edemiyorlar.

Çin'deki patlamalar, dünya devrim sürecinin sürekli geliştiğini gösteriyor. Sovyetler Birliğinin ve diğer sosyalist ülkeler topluluğunun izledikleri barış politikası Maoculuğu temellerinden sarsıyor. Dünya halklarının sosyalizme, sosyalist ülkeler topluluğuna karşı saygı ve güveninin günden güne arttığı sözgötürmez bir olgudur. Halkların barış, demokrasi ve sosyalizm savaşlarını hiçbir yerde, hiçbir biçimde, hiçbir güç durduramaz.

Güzelce'yi kaybettik

DİSK Genel Sekreteri İ. Güzelce öldü. O, işçi sınıfımızın ilerici sendikal hareketinin başta gelen önderlerinden ve savaşçılarındandı. Sınıfına bağlı her gerçek sendikacı gibi Güzelce'de, yaşamının sonuna kadar tüm ilerici güçlerden yana çıktı. Gericilikle, sınıf uzlaşmacılığı ile savaştı. Anısı, işçi sınıfımızın, halkımızın mutlu gündlerinde yaşayacaktır.

Türk-İş'in 10. kongresi

Türk-İş'in 10. kongresi yapıldı. Hangi koşullar altında yapıldı? Tunç-Şide takımı yerlerinde kalabilmek için nasıl bir taktik kullandılar? Ne gibi ayak oyunlarına başvurdular? Burjuva partileri bu kongreyi Tunçların yardımıyla nasıl kullandılar?

Sarı sendika ağaları, bu kongreye sahtecilikle, baskıyla delege olarak, çoğunluk kendi adamlarını getirdiler. Sendikalara yerleştirdikleri AP'li ve MHP'lilerin, Ülkü Ocaklı komandoların yardımıyla, kongreye gerçek sendikacıların gelmesini önlemeye çalıştılar.

Bugüne kadar Tunç-Şide takımının Türk-İş'in başında kalabilmesini burjuvazinin ve hükümetlerinin açıkça desteklediği bilinen bir gerçektir. Bu kongre sırasında da öyle oldu. Kongre, gerici-faşist karması hükümetin işçi sınıfına karşı baskısını sertleştirdiği, halka karşı kanlı savaş açtığı bir dönemde yapıldı. İşçi sınıfını ve tüm ilerici, yurtsever güçleri hedef alan bu terör ve anti-komünizm curcunası Tunç-Şide takımı için açık bir destek oldu. Tunç bunu kongrede, «özgürlükçü» rejimi boğmaya yönelmiş aşırı akımlara karşı, devletin gücü yeterlidir dedi. Kanlı terörü, hükümeti destekledi.

Kongrede Tunç, CIA ajanı Boggs'la elele verdi. CHP yöneticileri de Tunç'un sırtını sıvazladı. CHP yöneticilerinin bu tutumu, bu kongrede sosyal demokratların ve gerçek sendikacıların daha da güçlenmesi olanaklarını baltaladı. Bu nedenle, Tunç'ların «partilerüstü politika» oyunu yeni bir biçimde Türk-İş'e dayatılmış oldu.

Bütün bunlar, işçi sınıfının «DİSK'de sendikal birlik!« belgisinin ne kadar doğru olduğunu bir kez daha gözler önüne seriyor. Türk-İş'den ayrılan 100 bin üyeli Genel-İş sendikasının, kongre öncesi DİSK'e katılma kararı, işçi sınıfının bu uğurda verdiği savaşının ne denli güçlü olduğunun bir göstergesidir.

Militanlardan

Yığın örgütleri ile TKP arasındaki ilişkiler

Lenin, yığına hizmet etmek ve onun çıkarlarını dile getirmek işçi sınıfının öncü kolu ve örgütü olan komünist partisinin görevidir, der. Parti, hiçbirini dışarda tutmadan yığının en iyi ögelerini kendine çekerek, her adımda yığınlarla olan bağın değişmez ve canlı kalıp kalmadığını kontrol ederek, bütün etkinliğini yığına götürmelidir, der. Böylece ve yalnız böylece, yığının çıkarlarını dile getirerek, yığının bütün etkinliğini bilinçli sınıf politikası doğrultusunda yönelterek yığını eğitir ve yetiştirir, der.

Bu gerçeği çok iyi bellemiş olan komünistler, ayrım gözetmeksizin tüm yığın örgütlerinde; sendikalar, gençlik, kadın, kültür, spor derneklerinde, yığının olduğu her yerde büyük bir gayret ve özenlikle çalışıyorlar. Burada üzerinde önemle durulması gereken nokta, yığın örgütleri ile öncü örgüt – Komünist partisi – arasındaki ilişkiyi en doğru biçimde sürdürmek konusudur.

Yığın örgütleri, işçi sınıfının veya genel olarak çalışan sınıf ve tabakaların sınırları belli çıkarlarına cevap verir. Oysa Komünist partisi yaşamın tüm alanlarında; ekonomik, politik ve ideolojik savaşı bütünlüğü ile yurt çapında yönetir. Parti yığın örgütleriyle olan ilişkisini üyeleri aracılığıyla kurar. Bu örgütlerdeki komünistler çalışmaları, girişimleri ve yetenekleriyle parti politikasını yığın örgütlerinde başarı ile uygularlar. Yığınlar böylece eğitilir ve parti yığın içinde kendini böyle eğitir. Yığın örgütleri de somut bir eylem plâtformunda kendi aralarında ilişkiler kurar, biraraya gelebilirler. Öncü örgütle yığın örgütleri arasındaki bağ, geçici, tek bir eylem çizgisiyle sınırlı değildir, süreklidir, halkımızın çıkarları doğrultusundadır.

Komünistlerin yığın örgütlerinde çalışmalarının amacı partiyi yığınlar içinde yaygınlaştırmak, yığınları devrime hazırlamaktır. Böyle bir görevin yerine getirilip getirilemiyeceği konusunda şaşmaz ölçü, parti disiplini, devrime inanç, özveri ve Marksist-Leninist ilkelere bağlılıktır.

Maocular bozguncudur

Ters akımlar, 1970 yılları öncesi, Türkiye'de işçi sınıfını nesnel ve öznel olarak yok sayıyorlardı. Bunlar, «devrimin motoru üniversite gençleridir» diyorlardı. Kırsal bölgeleri silâhla kurtarmaya gidiyorlardı.

Herbiri kendi içinde beşe ona bölünen Maocu, Orducu ve Cepheci gruplar, son zamanlarda, «Halkın Sesi» ve «Halkın Kurtuluşu» gazeteleri çevresinde öbekleniyorlar. 12 Mart öncesinin hasımları Marksizm-Leninizm düşmanlığında kolkola yürüyorlar. Uluslararası işçi sınıfı hareketine, sosyalist ülkeler topluluğu ve Sovyetler Birliği'ne, ulusal kurtuluş hareketlerine küfürlerle gelişen bu ortaklık, giderek ülke içinde en gerici güçlerle elele veriyor. Çoğu yerde faşist komandolarla yanyana geliyor.

Türk-İş'in tepesini tutan sarı sendika ağaları; Tunç, Şide grubu, MİSK gibi şoven, azılı gerici, komandocu bir «sendika» yönetimi dururken, bunlar, DİSK'i boy hedefi olarak almışlardır. DİSK'i karalama ve yıpratma kampanyasının amacı tektir: İşçi sınıfının sendikal birliğini parçalamaktır. İşçi sınıfının politik birliğini parçalamaktır.

Maocular bellibaşlı üç taktiğe başvuruyor: Önce az sayıda işçi çalışan ve sendikasız işyerlerini seçiyorlar. Örneğin, Ayazağa'daki Optilan Fermuar Fabrikası olayı. Maocular, hazırlıksız, henüz hiçbir sendikaya üye olmayan bu fabrikanın 60 işçisinden bir kısmını direnişe sürdüler. Ama engeller, zorluklar ortaya çıkınca, sorumluluğu Tekstil sendikasının sırtına yıkmaya çalıştılar. Sonra usta hırsız oyununa geçtiler ve «DİSK işçileri sattı» avazeleriyle ortadan kayboldular.

Bunların ikinci taktiği, DİSK'e bağlı sendikaların karşısına tabelâ sendikalar çıkarmaktır. Örneğin, «İleri» Maden-İş sendikasıdır. Bu «sendika» yoluyla, Feriköy'de AK-AR işyerinde ve eski Londra asfaltında, Kardeşler Elektrik Malzemeleri fabrikasında çalışan işçileri direnişe geçirdi. Bu sendikayı DİSK'e bağlı Maden-İş'e karşı kurdular. Sonra hasım ilân ettikleri Maden-İş'den yerine getirilmesi olanaksız yardım istediler. Olmayınca; «işte görüyorsunuz ya DİSK, direnişteki işçilere yardım etmiyor» yaygarasını kopardılar.

Maocu grupların işçi sınıfının birliğini parçalamaya yönelik bir diğer taktiği de, DİSK'e bağlı işyerlerinde DİSK'e karşı yıkıcı propaganda yapmaktır. Böylece işçileri şaşırtmak, kafaları karıştırmaktır.

İşyerlerindeki komünistlere, parti örgütlerine bu alanda büyük görev düşüyor. Maocuların içyüzlerini, polisle elele verdiklerini, bozgunculuk yöntemlerini somut örnekleriyle yığınlara duyurmak gerek. Maocular işçi sınıfının düşmanıdır. Bozguncudur.

Gençliğin savaş koşulları

Gerici-faşist karması Demirel hükümeti, yurtsever gençlik hareketini boy hedefi yaptı. İdeolojik, politik ve kanlı saldırılarını açıkça sürdürüyor. Özellikle ilerici öğrencilere yükleniyor. Faşist tırmanış basamaklarını dörder, beşer atlıyor. Bunu, bir yandan üniversitelere el koymayı öngören yasa tasarılarıyla, öte yandan da polis-komando işbirliğiyle, anarşist-maocu ajan takımının yardımıyle yapıyor. Öteden beri uygulayageldiği kapalı sıkıyönetimi «yasalaştırmak» için, yüzlerce gencimizi öldürüyor, hastanelik ediyor.

İşbirlikçi burjuvazinin yurtsever gençliğe böylesine yüklenmesi, bir yandan, onun faşizm özlemlerini açığa vurdu. Öte yandan, işçi, aydın, asker, esnaf, yüzbinlerce emekçinin anti-faşist duygularını dile getirmelerine de neden oldu. Kanlı 8 Nisan saldırısını protesto etmek için Ankara ve İzmir'de gösteri yapan yığınlar, «hükümet çekil!» diye haykırırken, yurtsever gençliği de savundu.

Bozı «sosyalistler», komünistlere, gerçek sosyalistlere saldırmakla kalmıyor. İlerici gençliği dağınıklığa, pasifliğe itiyor. Karşısına çıkıyor. Bunlar, birlik adına bölücülük yapıyor. Oysa gençlerimiz, bütün saldırı ve kışkırtılara karşın, güçlerini birleştirme yönünde savaştan geri durmuyor. İlerici gençlik, provokasyonlara kapılmadan, kendini savunmaya çalışıyor. İlerici gençler örgütlerini güçlendirme savaşı veriyor. Bu gelişmenin karşısına çıkanlar faşizme tırmanan hükümete maşa oluyor.

Yurtsever gençliğin savaşı keskinleşen sınıf kavgalarından, ulusal kurtuluş ve demokrasi savaşımından, anti-emperyalist, anti-faşist direnişlerden ayrı değildir. Bu bakıma, başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm demokratik güçler, ilerici örgüt ve kuruluşlar yurtsever gençliğe yardım elini uzatmalı, destek olmalıdır.

Deneyler, faşizmin ancak yığınsal direnişlerle önlenebileceğini gösteriyor. Bu alandaki başarı, tüm demokratik, anti-faşist güçlerin eylem birliğine dayalıdır. Yurtsever gençlik, bu eylem birliğinin dışında kalamaz. Ülkemizde anti-faşist eylem ve güç birliği için elverişli koşullar ve kesin zorunluk vardır. Komünistlerin, sosyalistlerin bütün yurtseverlerin önünde böylesi somut bir ödev duruyor.

Bütün yurtsever güçler elele verelim! Bu halk düşmanı hükümeti alaşağı edelim!

Üsler, ikili anlaşmalar

Demirel hükümeti, Sancarlar, militarist klik, Amerikan emperyalizmine, NATO'ya yeni ödünler verdi. Vaşington'da yeni bir ikili anlaşma bağlandı. Bu anlaşmayı gerici, NATO'cu çevreler hemen alkışladılar. Bu çevreler, ülkemizin egemenlik haklarını, topraklarını Amerikan emperyalizmine yılda 250 milyon dolara kiraladılar, bu uğurda olağanüstü bir çaba gösterdiler.

Yeni anlaşma, bölgemizde soğuk harbi körükleyicidir. Halkımızın varlığını tehdit eden yeni harp ocakları kurulmasını «yasalaştırıcıdır». İşte bu ve diğer nedenlerle Türk-Amerikan ikili anlaşması, Helsinki sonuç belgesi ilkelerine tabantabana aykırıdır. Bölgemizde barış ve güvenliği baltalayıcıdır.

İşbirlikçi burjuvazi, memlekette çalışan işçi sınıfının savaşımını, yığınsal kurtuluş direnişini, ileri demokratik hareketi frenlemek, dizginlemek için kölelik anlaşmasına sarılıyor. Demirel hükümeti anlaşmanın tümünü açıklamadı, halktan, kamuoyundan korkuyor. O, üslere, ikili anlaşmalara, NATO'lara, yabancı köleliğe karşı direnen halkımıza, bütün ilerici güçlere harp açmıştır.

TKP'nin yıllarca önce ileri sürdüğü savaş belgilerini, savaş çağrılarını bugün alanlarda, Ankara'nın göbeğinde gösteri yürüyüşü yapan onbinlerce ağız birden gürsesle haykırıyor. Anti-emperyalist savaşa katılan yığınlar, bu belgileri benimsiyor. Bu topraklar için toprağa düşen yiğit devrimcilerin kurtuluş, özgürlük, insanca yaşam dâvası hızla gelişiyor.

Üslerin sökülmesi, NATO'dan çıkılması, ikili anlaşmaların yırtılması uğrundaki savaş giderek güçlenecektir. TKP MK'nin 9 Nisan tarihli çağrısında belirtildiği gibi, bu savaşta bütün ilerici, yurtsever güçlerin eylem birliği, faşist tırmanışa karşı direnişi kaçınılmaz bir zorunluktur. Gerici-faşist karması hükümet alaşağı edilecektir. İleri demokratik bir düzen kurulacaktır. Anadolu toprakları yabancı-saldırı üslerinden arınacaktır. Bölgemizde barış ve güvenlik sağlanacaktır. Halkımız özgür ve korkusuz yaşayacaktır.

Türkiye komünistleri, halkımızın özgürlüğünü, ulusal bağımsızlığını ve sosyalist geleceğini savunuyor, bu kutsal amaç uğrunda savaşıyorlar. Halkımızın ulusal bağımsızlığını, egemenlik haklarını geri almak savaşı, işbirlikçi partilere, hükümetlere, zorbalıklara, bozguncılara karşı savaş birbirinden ayrılmaz.

TKP Programı'ndan

Güçbirliği yolunda

İşbirlikçi burjuvazinin tedirginliği gün geçtikçe artıyor. Çünkü artık Türkiye'de halk yığınlarını aldatmak, avutmak eskisi kadar kolay değil. Emekçi yığınları hırsız politikacılardan, rüşvet yiyen generallerden hesap sorulmasını istiyor. CIA, MİT, polis, jandarma, faşist komandolar ve Maocular elele verip faşizme tırmanışın yolunu açıyorlar.

Bu durum karşısında bütün yurtseverlerin güçbirliği yapma zorunluğu gitgide daha fazla ortaya çıkıyor. Martın ikinci haftasında Başkent'de bu güçbirliğinin güzel bir örneğini gördük. Faşist baskı ve kıyımları protesto amacıyla 10 ilerici kuruluş güçbirliği yaparak, 50 bini aşkın yurtsever, demokrat ve devrimci yurtdaşın katıldığı Tondoğan mitingini düzenlediler. Tandoğan mitinginde haykırılan; «Bağımsız Türkiye», «Kahrolsun faşizm», sloganları Başkent göklerinde çınladı, Anadoluya yayıldı.

Bu anti-faşist, anti-emperyalist gösteriden sonra gerici-faşist hükümetin gözü iyice korktu. Demirel ikide birde, «gerekirse sıkıyönetime gideriz» diye gözdağı vermeye başladı. Ortalığı karıştırmak, bulanık suda balık avlamak amacıyla kimi generallerin, MİT ajanlarının, evleri önünde bombalar patlatıldı, banka soygunları gibi provokasyonlar birbirini izledi. Arama-taramalar günlük olaylar haline geldi. Polis, faşist komandolar, Maocu provokatörler ilerici öğrencilerin üzerine doha yoğun olarak sürüldü. Bunun sonucunda da 8 Nisanda, Ankarada 3 öğrencinin canına malolan kanlı saldırı düzenlendi. Alanlarda, caddelerde çatışmalar saatlerce sürdü. Halk, işçisi, esnafı, memuru, aydınıyla bu açık faşist saldırıya karşı direnişe katıldı.

Faşizme tırmanışın bu yeni saldırısı bütün yurtta derin bir nefret dalgasının kabarmasına neden oldu. İki gün sonra yapılan cenaze töreninde, sadece ilerici kuruluşlar değil, daha önce faşizm tehlikesini göremiyen veya umursamıyan çevrelerin de temsilcileri yer aldı. Bu yığınsal bir protestoydu. Yüzlerce parlâmenteri, Danıştay ve Yargıtay üyelerini, profesörleri, bilim adamlarını bu protestonun içinde gördük. Bu, azılı gericiliğe, faşist tırmanışa karşı savaşta güçbirliği için bir adım oldu. Tüm direnişlerde dile getirilen «Katil iktidar», «Kahrolsun faşizm», «Hükümet istifa» sloganları bütün yurtseverlerin günlük yaşamının parolası oldu.

Eylemin öğrettiği

Faşizme tırmanış kanlı 8 Nisanla yeni boyutlara ulaştı. Bu ulusal bağımsızlık, demokrasi savaşımının da zincirleme gelişmesine yol açtı.

Anti-emperyalist, anti-faşist savaş, faşizme tırmanışa karşı direnişi de kucaklıyor. TKP ta baştan bunu belirtmişti. Demirel Hükümeti parlâmentonun duvarları arasında kendini daha güvenlikte sayarken, direnişin yurt düzeyine yayılması onu dehşetli korkutuyor. Yığın eylemleri, egemen sınıfları geriletiyor, onların iç çelişkilerini keskinleştiriyor.

Yığın eylemlerinin başta gelen özelliği bu eylemlerde başı çeken gücün işçi sınıfı olmasıdır. TKP'nin, komünistlerin bu eylemlerde öncülük yapmasıdır. Parlâmentoda, CHP-AP «işbirliği» yolları aranırken, yığınlar bu oyuna karşı duruyor. Yığınlar, bu hükümeti yıkmak, yerine demokratik bir hükümet kurmak belgisinden sapmıyor.

Yığın eylemlerinin dev boyutlara ulaşması, yığınsallığı ve savaşkanlığı, küçük burjuva akımların politik doğrultularına ağır bir darbe indirdi. Birincisi, pasifizmi, yani, «eylemden kaçmak, hükümetin kendiliğinden çökmesini beklemek» eğilimini bozdu. İkincisi, serüvenciliği, yani, «yığınlara güvenmemek, bireysel, grupsal teröre girişmek» sapmasını boşa çıkardı. Üçüncüsü, cuntacılığı, yani, «orduyu sınıflar üstü saymak, kurtarıcr bellemek» saçmasını çürüttü. TKP'nin işçi sınıfını temel alan yığınlara güvenme, onları örgütleyip, savaşa sürme politikası, bu Leninci görüş doğru çıktı.

Yığın eylemleri, işçi sınıfı ile diğer emekçilerin ve orta katmanlara bağlı yığınların, anti-emperyalist, anti-faşist güçbirliği yapmolarına temeldir. Böylece yığınlar, burjuva ve küçük burjuva akımların bölücü, sekter tutumlarına da darbe indirdi. Örneğin, TSİP'nin Kongre tasarısında; «anti-faşist cephenin anti-emperyalist olamıyacağı, bunun cepheyi daraltacağı» savunuldu. Ama, yığınların, «Kahrolsun faşizm, kahrolsun emperyalizm» haykırışları bunu çürüttü. Sonra, TİP yöneticilerinin, «Ulusal burjuvazinin, küçük burjuvazinin, ara tabakaların ilerici vasıflarını yitirdiği» yolundaki görüşlerini, eylem olanlarında işçi sınıfı ile dükkâncısı, esnafı, teknik eleman, yüksek yargıcı, avukatı yürüyerek yalanladı. Olaylar TKP'nin en geniş yığınları örgütlü savaşa çekme politikasını kesinlikle doğruluyor.

TKP, parti örgütleri bütün yığın eylemlerinin baş örgütleyicisi, öncüsü ve savaşçısıdırlar, öyle olmalıdırlar.

PARTİ YAŞAMI

AKP'nin kongresinde

Alman Komünist Partisi'nin kongresine TKP delegasyonu'da katıldı. Kongre yer yer mitingler tertipledi. Kongreye konuk olarak katılan kardeş komünist partileri temsilcilerinden bir çoğu bu mitinglerde konuştu. Türkiye Komünist Partisi temsilcilerinin konuşması Köln'de tertiplenen mitingde yapıldı.

Alman komünistleri, işçileri ile Türkiyeli, Vietnamlı, İtalyan ve İspanyol işçileri, komünistleri kaynaşmış, birbirine kenetlenmişti. Ayrı ayrı halkların emekçilerinin, komünistlerinin ortak düşmana, tekellerin egemenliğine, emperyalizme, sömürüye karşı böyle bir araya gelmeleri, güçlerini bir araya getirmeleri proletarya enternasyonalizminin canlı bir örneğiydi.

Türkiye Komünist Partisi temsilcilerinin mesajı Türkiyeli işçiler tarafından olduğu gibi Alman, İspanyol, İtalyan ve Vietnamlı işçi ve komünistler tarafından coşkunlukla karşılandı. Hep bir ağızdan «TKP», «TKP» sesleri dakikalarca salonu çınlattı. «TKP» haykırışlarını, «DKP» «TKP» haykırışları izledi.

Böylece uluslararası bu forumda emekçiler, hem TKP'ye konan yasağın kaldırılmasını istiyor, hem de Türkiye işçi sınıfı ile dayanışmalarını açığa vuruyorlardı.

TKP delegasyonu adına yapılan konuşma özetle şöyleydi:

Sevgili dostlar ve yoldaşlar!

53 yıldan beri en ağır gizlilik koşulları altında Türkiye emekçilerinin kurtuluşu için, barış, demokrasi, sosyalizm için savaşan Türkiye Komünist Partisi adına hepinizi candan selâmlarız!

Sevgili yoldaşlar!

Herbert Mies yoldaşın okuduğu, sorunları Marksçı-Leninci açıdan etraflı inceleyen yönetim kurulu raporu bize bir gerçeği daha doğruladı.

Türk ve Alman komünistlerinin geleneği Spartaküs hareketine kadar dayanan kardeşçe bağları devam ediyor.

Marksçı-Leninci ilkeler üzerine oturtulmuş proletarya enternasyonalizminde birleşiyoruz.

Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin barışı savunma, uluslararası komünist ve işçi hareketlerini güçlendirme, ulusal ve kurtuluş hareketlerini desteklemedeki dünya devrimci süreci üzerindeki sonuçlandırıcı rolünün bilincinde birleşiyoruz.

Emperyalizme, tekellerin egemenliğine karşı savaşta birleşiyoruz.

Barışı ardıcıl şekilde savunmakta birleşiyoruz.

Batı Alman tekellerinin sömürüsüne terkedilmiş olan yabancı işçilerin, Türk işçilerinin hakları için savaşta birleşiyoruz.

Avrupa Komünist ve İşçi Partileri Konferansının başarıya ulaştırılması çabasında birleşiyoruz.

Maocu-Troçkist ve anarşistlere karşı Türkiye Komünist Partisi, Alman Komünist Partisi ile tam bir görüş ve tutum birliği içindedir . . .

Konuşmada devamla, Türkiye'deki somut durum üzerinde duruluyor.

İşçi sınıfının savaş günü 1 Mayıs'ın kutlanmasını burjuvazinin uzun yıllardan beri yasakladığı üzerinde durularak özetle şöyle deniyor:

Partimiz, işçi sınıfının uluslararası savaş ve dayanışma gününü, 1 Mayıs'ı illegallik koşullarında daima kutladı. Bu savaş sonucu, işçi sınıfı bunu öylesine benimsedi ki, sendikalar, bu yıl işçi sınıfının savaş gününü süregelen yasağa rağmen yığınsal eylemlerle kutlamayı kararlaştırdılar.

TKP, memleketteki bütün işçilere iş ve insanca yaşama olanaklarının yaratılması için savaşıyor. Burjuvazi ise, çözümü, emekçilerimizin işgücünü gelişmiş kapitalist ülkeler tekellerine ihraç etmekte arıyor. Bundan ötürü dış ülkelerde, özellikle Federal Almanya Cumhuriyetinde bulunan işçilerimizin haklarını savunmak TKP için de bir ödevdir. TKP bu ödevi, bu kapitalist ülkelerdeki kardeş partilerle işbirliği ve ahenkli bir dayanışma içinde yerine getirmek çabasındadır. Bu dayanışma kardeş partiler arasındaki enternasyonalist dayanışmanın canlı bir örneğidir. Sömürüye, baskıya, tekellerin egemenliğine karşı enternasyonalist dayanışmanın canlı bir örneğidir.

Kardeş AKP ile birlikte bu alanda yaratıcı çalışmalarımız bu Leninist ilkeyi doğruluyor.

Yaşasın AKP ve TKP'nin kardeşliği!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

«TKP'nin Sesi»'ni her gün Orta Avrupa saatiyle 9'10 da, Türkiye saatiyle 11'10 da kısa dalga 31,5 ve 48,5 metrelerden, ayrıca Perşembe akşamları Orta Avrupa saatiyle 21'30 da Orta dalga 908 kiloherz 330 metre üzerinden dinleyebilirsiniz.

ÇKP'nin XV. Kongresi

Çekoslovakya Komünist Partisi'nin XV. Kongresine katılan TKP MK Politbüro üyesi A. Saydan yoldaşın konuşmasının özeti:

Sayın yoldaşlar,

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi ve bütün Türkiyeli komünistler adına XV. Kongrenizi candan selâmlar ve sizlere başarılar dilerim.

Çekoslovakya Komünist Partisi'nin önderliğinde bütün emekçilerinizin XIV. Kongrenizden bu yana elde ettiği başarılar gözkamaştırıcıdır. Zorlukları yendiniz, sosyalizm kuruculuğunda sağlam adımlarla ilerlemeye koyuldunuz. Başarılarınız bizleri, Türkiyeli komünistleri de sevindirdi ve her tür oportünizme karşı savaşımıza güç kattı. Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin, dünya barışını korumak, güçlendirmek, proletarya enternasyonalizmini kuvvetlendirmek ve sosyalist ülkeler topluluğunun karşılıklı yardımlarında biçimlenen Leninci politika bu başarıların elde edilmesine önemli ölçüde katkıda bulunmuştur. Bugün artık komünist ve işçi partilerinin dünya ölçüsündeki bir toplantısının yapılması zorunluktur.

53 yıldan beri ağır illegalite şartlarında savaşan Türkiye Komünist Partisi işçi sınıfının direnişini örgütlemeye, bütün anti-emperyalist, anti-faşist güçleri eylem birliğine getirmeye çalışmaktadır. Komünist Partisinin bu politikası olumlu yankılar uyandırmaktadır.

Halkımızın bağımsızlık, özgürlük ve kurtuluş savaşında Sovyetler Birliği'nin Türkiye'ye yardımları önemli bir yer tutmakta ve bu savaşa destek olmaktadır. Sovyetler Birliğinin barış ve yardım politikası anti-sovyetizmin, anti-komünizmin gerilemesine, demokratik akımların güçlenmesine sebep olmaktadır.

Öte yandan Pekin yöneticilerinin Türkiye'deki taraftarları Maocular, doğrudan doğruya emperyalizmin ve terörcü büyük burjuvazinin ulusal ve sosyal kurtuluş hareketine karşı ajanları, vurucu gücü durumuna gelmişlerdir. Türkiye Komünist Partisi, Maoculara karşı sürekli bir savaş yürütmeyi sınıf savaşının ve enternasyonalizmin bir ödevi saymaktadır. Size ve Kongrenize bir daha başarılar dilerim.

— Yaşasın Çekoslovakya Komünist Partisi!

— Yaşasın Sosyalist Çekoslovakya Cumhuriyeti!

— Yaşasın Sovyetler Birliği ile dostluk!

— Yaşasın komünizm!